

A víz áttetszően tiszta volt, és vakítóan verte a mólón gubbasztó pecsenye barnára sült horgászok képébe az augusztusi napsugarakat. Nem voltak sokan, inkább csak az a néhány messziről jött üdülővendég, akik hazatérve szerették volna elkápráztatni a barátait széttárt karokkal mutatva, mekkora halat fogtak a Balatonon. Nem a faluvégi, vagy városszéli bányatavon, ahova mindig csak a felét telepítik annak, amit a faliújságra kiír a horgászegyesület elnöke, hanem azon az igazi, nagy vízen, Közép – Európa legnagyobb állóvizén, a Ba – la – to – non. Igen, ott, ahol az a híres – nevezetes balatoni fogas lakik. Mert az aztán az igazi hal, minden süllők királya, minden horgász legmerészebb álma, a fogas.

Böszörményiek is azért jöttek ki a mólóra már reggel hétkor, hogy hátha... hátha a horogra akad egy méretes potyka, amur, vagy akár egy süllő. Nem is kellene olyan igazán nagy, a fene küszködne itt utolsó nap a lohneszi szörnyel, csak mégis valami méretes hal, amire azt mondhatják, hogy a Balatonon fogták. Mert ha meglátja a szomszéd Pista, hogy befordultak otthon a kapun, biztosan az lesz az első kérdése még a köszönés előtt, hogy „no, mit fogtatok?” No mit? Hát egyelőre két tenyérynyi dévér, meg három kárász az egy hét mérlege. Nem éppen dobogós teljesítmény... Mondta a szállásadójuk, a Feri, hogy itt ugyan a partról horgászva a bot végén kívül aligha fognak valamit, de belőle biztosan az irigység beszél. Meg aztán nem is horgászik. Nincs rá ideje. Egész nap lótt – fut, bevásárol a konyhára, meg a vendégek ügyeit intézi... Honnét is tudná az ilyen ember, milyen érzés egy ötkilós csukát fárasztani? Legföljebb azt tudja, milyen zöltséggel találja föl, hogy kíváncsiabb legyen.

Már az első nap feltűnt, amikor végigsétáltak a parton, hogy akit megszólítottak, kérdezvén, hogy mozog – e a hal, a második mondat után kiderült, hogy messziről jött horgász, még csak most kószolgatja a vizet. Aki idevalósi, mind csónakba száll, aztán vagy a kilométernyire leállított stégjéhez evez, vagy a fene tudja hová, be, a tó közepére. De ezek se nappal szállnak vízre, hanem valamikor alkonyat után. Igazi elefántbőrű emberkéek lehetnek, vagy valamiféle csodabalzammal kenik magukat, mert ők is megpróbálták lemenni a partra napnyugta után, de szinte lépni is alig tudtak a szúnyogoktól, annyian voltak. Mármint a vérszívók. Azaz, hogy dehogynem... Úgy futottak fölfelé, mint a mérgezett egér. Mondta az asszony, hogy kellene szerezni valami helyi ismerőst, aki segít, de hát az alkalmi barát nagyon sokba kerül. Az ilyen gazdasági válságos időkben különben is jobb, ha összehúzza magát az ember. Ha megszagolják, hogy van némi pénze, akár agyon is ütik érte. Bedobják a nádasba, aztán keresheti a család. Tele vannak a bíróságok az ilyen ügyekkel. Marad a nappali horgászat, meg a remény.

Ilike, a feleség buzgón keverte, gyúrta az etetőanyagot, miközben gondosan törölgette a homlokáról a kövér izzadságcseppeket. Karesz, vagy hivatalos nevén dr. Böszörményi Károly ügyvéd úr belegyömöszölte az etetőkosárba, s a móló felizzott kőrákásán egyensúlyozva megpróbálta túldobni a szomszédos sziklán billegő pocakosodó gyógyszerész kísérlését. Mindezt úgy sikerült megvalósítania, hogy meg se tántorodott dobás közben. Alig csippentette rá a kapásjelzőt a zsinórra, a háta mögül megszólalt valaki.

– Milyen aromát kevert az etetőanyagba?

– Már mint hogy én? – fordult hátra. Egy apró termetű, cingár, barna képű emberke állt előtte egy szál klottgatyában. A kezében egy kétdecis forma üveg, benne valami sűrű, barna folyadék.

– Igen. Már jó ideje figyelem, hogy csak dobál, dobál a kolléga úr, aztán hal meg sehol.

– Ez eredeti Tímár mix. A boltban ez volt a legdrágább etetőanyag. Miért kevernék hozzá akármit is?

– Hát mondjuk azért, hogy fogjon is valamit. Mert erre a vízre az a jobb, amit én használok.

– Aztán mit használ a kolléga úr? – nyomta meg a kolléga szót az ügyvéd.

– Spéci, saját keverék, öreganyám receptje szerint. Erre aztán jön a keszeg.

– Ühüm...– ingatta a fejét bosszúsan. – Hiszem, ha látom, kolléga úr!

– Gyűjjék, nézze meg a szákomat!

Odament. Át a korláton, a lába alatt meg – meglóduló köveken egészen a móló aljáig, ahol két klottgatya, barna bőrű gyerkőc lógatta a vízbe parafa dugóból eszkábált pecáját. Éppen egy frissen fogott keszeget raktak a szádba.

– Sanyika, várjál, ne dobd vissza a haltartót! – kiáltott rá az apja. – Megmutatjuk a halakat az úrnak.

Böszörményi csak állt a ragyogó napsütésben és valamiféle kényszeredett mosoly villódzott az ajkán. A haltartóban vagy tizenöt kétnyaras keszeg ficáncolt.

– Ezzel a cájggal fogták a srácok?

– Csak a felit. A többit én akasztottam. Most már elhiszi, hogy jó ez a keverék?

– Látom. Mennyiért adna egy kis vödörnyi keverékbe valót?

– Ugyan, menjen már, mennyiért adnám egy horgász kollégának?... A horogra mit rakott?

– Csontit, meg kukoricát. Az jó, nem?

– Ma inkább a girnyóra kap a keszeg. Sanyika! Hozzál már az üvegből néhány szép szál gilisztát!

– A gyerek vitte, az apja feltűzte a horogra és az ügyvéd kezébe adta a botot.

– No, most dobja be a kolléga úr oda a nagy fa irányába! Ott esetleg lelhet valami.

– Árulja már el, kolléga úr, hogy úgy különben mi a foglalkozása! – igazította el a boton a meglazult damilt Böszörményi.

– Hol ez, hol az. Mindig az, amire szükség van. – komorult el a klottgatya ember arca. – Legfőképp az, hogy valami kaját tudjak adni a srácok szájába.

– Állás?

– Az van... néha pis - állás, amikor sokat iszunk. Akkor volt itt utoljára munka, amikor a gázvezetéket csinálták. Betemettük a gödröt, aztán ágyesz – bűgyesz.

– Hm... hát akkor érthető, miért terem manapság oly kevés hal az nagy Balatonban...

– Ne gondolja ám, hogy a csóró cigány lopja el a nagy tó halát. Keszeg, az jut nekünk is. Az apraja. A küsz, meg a vörösszárnyú, amit maguk szeméthalnak hívnak. A feleségem olyan finom pácolt halat csinál belőle, hogy mind a tíz ujját megnyalná utána. Az üzletben is lehet kapni ruszli néven. De a miénk finomabb. Kiáll vele az asszony a bolt sarkára, oszt ezt veszik a népek, nem a boltit. Jó, hogy a cigány hal olcsóbb is, de finom.

– Akad azért néhány ponty is, nem?

– Néha, ha a nagyok megengedik. Először jönnek a halászok, a hivatalosak. Nagy hajóval, nagy hálóval, ricsajoznak egész nap. Éccaka meg csöndben jönnek a kisebb hajóval, varsával, meg halradarral a kisebb halászok. A halór azt mondja, ezek a rapsicok. Ezekről félnek, mert már eltűnt egy halór, aki meg akarta fogni őket.

– Aztán meg jön maga hajnalban...

– Nekem aztán mindegy, hogy reggel, vagy délben. Csak ülök a parton, meg a mólón, aztán lesek. Ha nem látok semmit, biz' akár egy – egy potyka is beleszáll a szákomba. Mit tudom én... Hát látom én?

– Rafinált ember maga, kolléga! És mi van akkor, ha netán mégis látna?

– Tudja, nincs esztékám, oszt rohadtul sokba kerül mifelénk a fogsorjavítás.

– Gondolom, engedélye sincs...

– Mire? Erre a néhány laposkeszegre? Melyik horgász fogott itt utoljára partról akár csak egy nagyobbacska dévért is?

– Karesz, Karesz, kapásod van! Hú, de micsoda kapás! Figyelj, édesapa! – kiáltott fel az asszony. Dr. Böszörményi meg felkapta a botot és úgy bevágott annak a bizonyos lohneszi szörnynek, hogy szinte karikára hajlott a botja. – Te, Ilonkám, ez valami hatalmas ponty lehet. Húz, mint a rosszseb... Készítheted a merítőhálót. Te, ez lehet, hogy fogas! A vastag gilisztára akár az is rákaphat...

– Balin – mondta a kolléga különösebb izgalom nélkül. – Abban a gödörben, ahova dobott, összegyűlnek a keszegek. Lehet, hogy valamelyik ráharapott a girnyóra, a balin meg a keszegre. Azért mondtam, hogy oda dobjon, mert reggel óta arra vadászik egy balin. Lehet, hogy kettő. Néha csak úgy forr a víz körülöttük.

– A balint ugyan meg nem fogja... – dohogott a gyógyszerész. – Én otthon a tavon két hónapig üldöztem egyet. Se kishalra, se halszeletre, se csontira... A fene se tudja eltalálni az ízlését.

– Lehet olyan másfél kilós – mondta a kis ember. – Óvatosan! Tartsa szorosan, nehogy leakadjon! Ez már biztos, hogy balin.

– Szálkafőzelék – vetette oda a gyógyszerész, aki épp akkor húzott ki egy tenyérnyi kárászt.

– Ha utánam dobnák, se kéne, annyi benne az apró szálka. Egyszerűen ehetetlen.

– Akkor maga még soha nem volt igazán éhes, kolléga úr! – dörmögte a gatyás.

– Kollégája ám magának a... tudja kicsoda? Hallopó rapsic!

A barna képű embernek hirtelen görcsbe rándultak az arcizmai, ökölbe szorult a keze, s félig fölemelkedett ültéből. Aztán bólintott egyet, keserű mosoly ült ki az arcára, és az ügyvéd feleségéhez fordult.

– Nem úgy van ám, ahogy az úr mondja, ne hagyja magát átverni, asszonyom! A balin húsa legalább olyan finom, mint a pontyé, csak tudni kell elkészíteni. Az én feleségem olyan ecetes pácba rakja, mint az apró halat. Este bele teszi. Reggelre egyetlen Y – szálka se marad benne.

– Olyan pác, mint amivel a krumplici salátát csináljuk?

– Valami hasonló. Nem sokára kijön az asszony is, majd elmondja a receptjét. Most viszont a szákra figyeljen! A kolléga úr hamarosan partközébe hozza a szálkafőzeléket.

A balin szerencsésen partot ért, s elfoglalta méltó helyét a haltartó hálóban. Előkerült a rúgós mérleg is a horgászdobozból. Nem sokat tévedett a kolléga, egy kiló hatvan dekát kóstált. Az ügyvéd boldog volt, majd, hogy meg nem csókolta az újdonsült barátját. Hamarosan megérkezett az asszony is a másik két gyerekkel és egy papírzacskó hátuljára lediktálta a balinpác receptjét.

Búcsúzóul kezet nyújtott az ügyvéd és mosolyogva mondta:

– Kolléga úr, bökje ki, mivel tartozom az aromáért, meg a szaktanácsért!

– Magának, kolléga úr, ingyen van, barátságbul. A kövér úrnak a Dárius összes kincséért se adnám. Osztan majd ha eszik azt a balint, azért gondoljanak ránk jó szívvel!

Mi az, hogy gondoltak? Olyan finom volt a balatoni balinból készült ecetbe pácolt halszelet, hogy a környék minden magára valamit adó horgásza elkérte a receptjét. Még az egyesület faliújságjára is kitűzték a haltelepítési lista mellé.

– Szálkafőzelék – ismételte a kövér patikus, aki úgy különben nem is ette, csak fogni szeretette a halat. Amikor az egyik páciensével az ügyvédről beszélgettek, úgy tett, mintha elfelejtette volna a nevét. – Tudja, az a jogtudor – mondta –, aki ecetes lébe fürösztö a balinját...

Balin ecetben

Írta: T.Ágoston László

2012. október 04. csütörtök, 17:21 -

2